

необятно, дълбоко лазурно небе, изпълнено съ блъсъкъ и лъчи, съ дъхъ на билки и съ пълнитъ на трепетни чучулиги. . .“ Това е Добруджа напролътъ. Картината презъ юлий се промѣня. Най-напредъ цѣлата ширъ по-тъва въ позлата отъ тежкитъ жълти класове, следъ това се явяватъ черни угари, а дойде ли зима, дебелъ снѣгъ покрива изморената отъ работа снага. Едно остава непромѣнено: широкиятъ хоризонтъ, безграничността на просторитъ, които сж вѣчната украса на Добруджа.

Ще ме запитатъ младитъ читатели, има ли въ Добруджа рѣки. Тамъ не сж могли да се образуватъ голѣми потоци, защото страната е тѣсна, а освенъ това водата ѝ се попива лесно отъ почвата. Най-голѣма рѣка е Батовската, която служи за южна граница на Добруджа. Въ вжтрешността протичатъ малки рѣкички, които обикновено пресъхватъ лѣте. Защото тѣ водятъ началото си отъ малки извори, и тѣхната вода се изпарява и попива бързо отъ почвата.

Климатътъ въ Южна Добруджа е почти сжщиятъ, както въ Дунавска България. Лѣтото е горещо, а зимата е люта и много студена. Само въ мѣстата около морето зимата е по-мека. Студътъ се понася особно трудно, когато е вѣтровито. Откъмъ северъ Добруджа е открита, и студенитъ североизточни вѣтрове безпрепятствено нахлуватъ и вѣятъ съ голѣма сила, като образуватъ зиме голѣми прѣспи. Твърде често пжтищата се затрупватъ отъ снѣгъ, и за нѣколко дни престава всѣкакво съобщение между селата. Пролѣтътъ настѣпва късно, и преходътъ къмъ лѣтото е бързъ. Най-много вали презъ пролѣтътъ и въ началото на лѣтото. Най-благодатенъ дъждъ е Гергьовскиятъ и Спасовскиятъ — той е „златенъ“. Следъ това настѣпва голѣмо засушаване, което изгаря често тревата презъ лѣтото. Валежитъ общо сж слаби. На 1 кв. метъръ годишно въ Добруджа срѣдно падатъ 500 литри, а покрай морето само 400 литри, докато срѣдниятъ валежъ